Kirkkoherra

ANTTI ARVI PULLI

on syntynyt 19. 8. 1905 Antreassa. Pappistoimintansa hän aloitti Suomenniemellä toimien sanotun seurakunnan vt. kirkkoherrana. Sen jälkeen hänen työkentäkseen tuli Ruokolahden seurakunta, jossa hän toimi kirkkoherran apulaisena Tainionkoskella sekä vt. 2. kappalaisena. Oltuaan välillä lyhyen ajan Uukuniemen vt. kirkkoherrana hän 1. 5. 1936 siirtyi Vuoksenrannan seurakunnan kirkkoherraksi.

Toivon perusta

»Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat. Vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.» 2. Kor. 4: 8—9.

Nämä Paavalin sanat ovat siinä adressissa, jolla Vuoksenrannan seurakuntalaiset ilmaisivat ystävällisyytensä ja kiitollisuutensa minulle ja perheelleni Vuoksenrannan seurakunnan lopettajaisjuhlassa 22. 1. 1950. Sanat ovat siinä Vuoksenrannan kirkon kuvan alla. Sanat ilmaisevat elettyä elämää sekä entisten seurakuntalaisteni että muiden karjalaisten kohdalla viime vuosikymmenen merkillisissä vaiheissa.

Paavalille sanat olivat ankarasti elettyjä. Hän oli monta kertaa ahdingossa, neuvottomana, vainottuna ja kukistettuna. Hän sai kokea kaikkea tätä oman elämänsä ja kansansa kohdalla sekä yleensä siinä työssä, jonka Herra hänelle elämäntehtäväksi oli antanut.

sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.» Jeremia siis puhuu Jumalan ajatuksista. Samoin eräs toinen maanpaon aikainen profeetta todistaa: »Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne minun teitäni, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.» Me ihmiset näemme tapahtumat vain omasta ahtaasta näkökulmastamme. Me olemme monessa suhteessa ymmärtämättömiä kuin pienet lapset. Senvuoksi on lohdullista tietää, että Herra ymmärtää meitä ja tietää kaikki. Hän kuljettaa meitä ihmeellisiä teitä. Sellainen Jumala meillä on. »Totisesti sinä olet salattu Jumala, sinä Israelin Jumala, sinä Vapahtaja.» »Salattu Jumala ei tässä merkitse mitään pelottavaa olentoa, vaan salattu Jumala merkitsee tässä juuri Vapahtajaa, merkitsee sitä Jumalan ominaisuutta, että hän suurimmassakin hädässä löytää tien apuun, se merkitsee, että keskellä tuomioita ja ahdistuksia on Jumalan armo kuitenkin valmis. Tuomiot ja ahdistukset ovat niinkuin synkkiä pilviä, jotka peittävät taivaan, mutta niiden takana on loistava aurinko, joka aikanansa kultaisella loistollaan riemastuttaa ihmistä ja luontoa.» (Erkki Kaila). Tuomiossakin on armoa, »rauhan ajatukset» meitä kohtaan Jumalan puolelta. Herra odottaa, että itse kukin ymmärtäisi ottaa aikanaan sanasta vaarin. Elämä ei ole vielä hukassa, jos meitä ajallisesti koetellaankin. On vain rukoiltava Herralta parannuksen armoa. Sitä Jeremiakin korostaa.

Uukuniemen siirtoväki! Eri puolille maatamme olette jaksaneet puuhata uudet kotinne. Olette itse asiassa siirtäneet Uukuniemen kotinne toiselle paikkakunnalle. Matkan varrella on väliin taivallettu umpitietä. Mikä on tullut neuvoksi ja avuksi? Olet selvinnyt tähän asti vaikeuksistasi, sillä Jumalan rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa on saatellut sinua koko ajan. Vapahtajamme tahtoisi opastaa meitä myös ajallisten asioitten hoitamisessa. Sääntönä kuitenkin pysyy hänen oma sanansa: »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaik-

ki tämä teille annetaan.» Elämän pääasiaksi jää joka tapauksessa sielun asioitten hoitaminen. Sen laiminlyömisen seuraukset näkyvät selvästi jo tässä elämässä. Profeetta Jeremia kirjeessään puhuu ajasta, jolloin Juudan kansa todella huutaa Herraa avuksensa, ja Herra kuulee heitä. »Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne.» Tätä aikaa Jeremia odottaa. Sitä odottaa Herra teiltäkin, Uukuniemen siirtolaisystävät.

Olemme tahtoneet nämä rivit omistaa lähinnä niille Uukuniemen seurakuntalaisille, joitten piti kotiseutunsa jättää. Monet rakkaat ja läheiset muistot varmaan palautuvat mieliimme. Haluaisimme vielä kerran kokoontua yhteen, ennen kaikkea sanan ääreen. Kukin lähinnä muistanee oman kotikylänsä ja sen asukkaat. Sinne jäivät Latvasyrjän viljavat pellot, Kalattoman ja Ännikän seudut, Karsikkovaara ja Mensuvaara, taisteluistaan tuttu Ristlahti, Parikan-Sikopohjan kauniit maisemat ynnä orpokoti, joka vuosikymmenien aikana kokosi tuhatmäärin väkeä ympäri Suomen hengellisiin vuosijuhliinsa, ja vihdoin Matrin kylä, tuo uukuniemeläisen herätysliikkeen synnyinkylä aikoinaan vuosikymmeniä sitten. Kaikki nämä menetetyt kylät kulkevat muistoineen sielumme silmien ohitse. Elämme mennyttä elämää uudelleen. Ja kuitenkin on katse suunnattava tulevaisuuteen. Katse Jeesukseen Kristukseen! Hänen veressään ja sovintokuolemassaan on puhdistus menneistä synneistämme. Hänen verensä läpi saamme myös katsoa tulevaisuuteen. Hänessä, Herrassamme ja Vapahtajassamme on »tulevaisuus ja toivo».

Kalervo Rantalainen.